Published August 26, 2019 Klapalekiana, **55**: 159–163, 2019
ISSN 1210-6100

A letter to Ivan Löbl on the occasion of his 80th birthday

Dopis Ivanovi Löblovi u příležitosti jeho 80. narozenin

Dear Ivan,

This is actually the third time I have had the pleasure and honor to join the entomological community in celebrating the milestones of your life, this time your 80th birthday. Since all the important biographical data were dealt with in the previous accounts, I thought that it would be nice if we could reminisce and enjoy at least some of the many encounters that happened to us together. You know that, unlike you, I like cars and driving them, so you have to forgive me if I mention them here, particularly my first one, the little Renault 4CV with the engine delivering 22 HP. What a difference from my current BMW chipped sports car with a top engine output of 390 HP! But I liked the little Renault the same way I do the recent one. It became an entomological car for which I had already constructed and used a "car net" in the 1950s, and which became closely linked to many short or long field trips not only with you but also with several other Czech coleopterists, like Josef Jelínek (you certainly remember the incredible trip to southern Hungary in 1964 that I mentioned previously) or the overnight trip with Karel Hůrka and his technician to eastern Slovakia to collect from the flood debris of the River Latorica.

From our trips with this car, some stand out. The trip with my father to the Austrian Alps. You were driving a Volkswagen your grandmother got you. You had some difficulty handling it in some situations, and my little Renault that already had quite a few kilometres under its belt had some difficulty handling the high passes in the Alps, and as a punishment decided to almost lose its muffler, a problem I had to fix in a small shop down in the valley. Another trip I have described elsewhere was together with my father to eastern Slovakia and the Low Tatra mountains. We collected there for the first time *Duvalius,* under deeply embedded rocks, and I pushed the little car over rough forest trails never meant to be driven on. Eventually I paid a price for this extravagance; all four of my tyres had to be replaced shortly after that.

After we were separated by the political upheaval, you ending up in Geneva and myself in Ottawa, Canada, we kept in touch only by correspondence. We met in 1980 in Kyoto during the XV International Congress of Entomology and decided to go to Nepal to explore the Himalayan fauna of our groups. Before that, we stayed for some time after the Congress to do some collecting. You certainly remember the fantastic, original deciduous forest around bend number 93 of the old Usui Pass road to Karuizawa, with magnificent old trees and deep layers of leaf litter just begging to be sifted. And let us not forget the group of monkeys watching us from the canopy, as well the astonished looks of the ever so neatly dressed Japanese when, after finishing the field work in our dirty clothes we entered the elegant hotel in Karuizawa. And, of course, using the Japanese communal bath was another unforgettable experience. During our field work in Nepal, there were countless memorable happenings some of which I have described elsewhere, but perhaps I should remind you of the exhausting, about 30 km long trek from Manang to the stone hut at the base of Thorung La pass at 4 400 m elevation. You

remember there was a slight, about 50 meters long upslope to the hut, we were dead tired from the long trek and from the high elevation, and after we eventually made it to the hut, we agreed that we neither of us would ever have made the upslope if we were alone. And, after a few days of rest, during our ascent to the top of the pass at 5 416 m, we both reached our personal high altitude record. Another memorable trip was in 1984 around Mansingma and in the Induwa Khola valley. You remember that Ang Nima, our sirdar, took along one of his female relatives as a porter. They called her "Kanchi" (or however it should be spelled). She was a pleasant and quite clever girl; she liked you and was called you "balyio" (Nepalese for 'strong'). Because this was a long trek, Ang Nima took along a live goat that was to be slaughtered for food. When it happened, they cut the meat into long strips and hung them from a string to dry out. There was definitely some smell and we encountered numerous *Nicrophorus* specimens desperately looking on the ground for the source. You also certainly remember the restaurant in Kathmandu (I forgot who actually introduced us to it), that was serving all kind of dishes, including those we were used to at home and where we, after finishing the treks in the mountains, each of us easily gobbled up two big portions of pepper steak, two large portions of apple pie and lots of beer in one session. Our last joint expedition was to Mt. Kinabalu National Park, Sabah, Borneo, together with Dr. D. Bright, the bark beetle specialist from Ottawa. One of the highlights was our discovery of two *Rafflesia* plants; we watched them from the very beginning when they looked like two brownish cabbages to when they were fully open spectacular blooms well over 30 cm in diameter.

Well, I hope that you enjoyed the few reminiscences, I certainly had fun putting them together. At our age, we can now only cherish those sometimes crazy adventures of our younger years, while walking carefully so as not to break our hip or some other important bone, or to put too much stress on our heart. We are actually very lucky to be able to enjoy a good life, with our families and friends, at our great age, and we must not forget that.

Enough said, I am joining with the entire entomological community to wish you all the best in every aspect of your life into the next decade and beyond …

Yours truly
Ales, of the 88th grade

Milý Ivane,

Toto je vlastně třetí příležitost, kdy mám možnost a čest připojit se k entomologické veřejnosti v oslavě mezníku Tvého života, tentokráte Tvých 80. narozenin. Důležité biografické údaje byly uveřejněny v dřívějších líčeních, a tak mě napadlo, že by bylo milé, kdybychom si mohli připomenout a potěšit se alespoň některými z našich společných dobrodružství. Znáš dobře, že ne jako Ty, já mám rád auta a jejich řízeni, a tak mě musíš prominout, že se o nich zmíním, zvláště o mém prvním, malém Renaultu 4CV s motorem o výkonu 22 HP. Ohromný rozdíl v porovnaní s mým nynějším sportovním vozem BMW s motorem o výkonu 395 HP! Nicméně toho malého Renaulta jsem miloval stejně jako mého nynějšího Bavoráka! Ten malý Renault se stal entomologickým autem, sestrojil jsem pro něj „car net" už v padesátých letech a pamatoval mnohé krátké i dlouhé výlety nejen s Tebou, ale s mnohými českými entomology, jako je Josef Jelínek (určitě si pamatuješ ten neuvěřitelný výlet do jižního Maďarska v roce 1964, o němž jsem se zmínil již dříve). Nebo noční tah s Karlem Hůrkou a jeho laborantkou na východní Slovensko, sbírat v náplavech Latorice.

Fig. 1. Coleopterological meeting in Beutelsbach, Josef Jelínek and Ivan Löbl, October 2018. Photography D.Vondráček.
Obr. 1. Koleopterologické setkání v Beutelsbachu, Josef Jelínek a Ivan Löbl, říjen 2018. Fotografie D. Vondráčka.

Z našich výletu s tímto autem jsou některé zvláště pozoruhodné. Jako výlet s mým otcem do rakouských Alp. Ty jsi řídil Volkswagena, který Ti opatřila babička, a za určitých okolností jsi měl problémy s jeho řízením. Můj Renault, který v té době již měl za sebou pěkných pár kilometrů, měl potíže s vysokými alpskými průsmyky a jako potrestaní se rozhodl téměř ztratit tlumic motoru, problém, který jsem musel řešit v malé dílně dole v údolí. Jiný výlet, který jsem popsal na jiném místě, byl s mým otcem na východní Slovensko a do Nízkých Tater. Tam jsme poprvé sbírali pod hluboko zapadlými kameny Duvaliusy a já jsem hnal ten malý vůz po divokých horských stezkách, naprosto nevhodných pro auto. Nakonec jsem ale na tuto výstřednost doplatil, zakrátko bylo třeba vyměnit všechny čtyři pneumatiky. Když jsme díky politickým nepokojům byli odloučeni, Ty jsi skončil v Ženevě a já v kanadské Ottawě, udržovali jsme spojení jen v korespondenci. Nicméně, v roce 1980 jsme se opět setkali během XV. mezinárodního entomologického kongresu v Kyotu a tam jsme se dohodli zkoumat faunu našich skupin v Nepálské Himalaji. Po kongresu jsme po nějaký čas sbírali v Japonsku. Jistě se pamatuješ na ten fantastický originální listnatý les kolem zatáčky 93 staré silnice do Karuizawy s obrovskými starými stromy a hlubokými vrstvami spadaného listí, které přímo prosily o prosetí. A samozřejmě nesmíme zapomenout na skupinu opic, které nás pozorovali s korun stromů a na ohromené pohledy parádně oblečených Japonců, když jsme po skončení terénní práce ve špinavých šatech vstoupili do toho elegantního hotelu v Karuizawe. A samozřejmě, používaní japonské společné koupelny byla další nezapomenutelná záležitost. Během naší terénní práce v Nepálu samozřejmě došlo k mnoha

Fig. 2. Staphylinid meeting in Verona, Aleš Smetana and Ivan Löbl, May 2019, Photography J. Růžička.
Fig. 2. Drabčíkářské setkání ve Veroně, Aleš Smetana a Ivan Löbl, květen 2019. Fotografie J. Růžičky.

pozoruhodným událostem, některé z nich jsem popsal jinde, nicméně rád bych připomenul náš vyčerpávající 30 km dlouhý pochod z Manangu k té kamenné boudě u base průsmyku Thorung La ve výši 4 400 m. Jistě se pamatuješ, že ke vstupu do boudy vedl asi 50 m dlouhý, mírný svah. Oba jsme byli k smrti vyčerpáni dlouhým pochodem a vysokou polohou a když jsme nakonec dorazili do boudy, společně jsme se dohodli, že bychom ten mírný svah nezdolali, kdybychom byli každý sám. Po nekolikadenním oddechu, během našeho výstupu k vrcholu průsmyku ve výši 5 416 m, jsme oba dosáhli výškového rekordu. Jiný nezapomenutelný pochod byl okolo Mansingma a údolím řeky Induwa Khola. Jak se jistě pamatuješ, Ang Nima, náš sirdar, najmul jako nosiče jednu z jeho ženských příbuzných. Říkali ji "Kanchi". Byla to příjemná a svým způsobem chytrá dívka; velice ses ji líbil a pojmenovala Tě "balyio" (silný v nepálštině). Toto byl dlouhý pochod, a proto Ang Nima vzal s sebou živého kozla, který byl po určité době poražen na jídlo. Když k tomu došlo, jeho maso bylo nakrájeno na dlouhé pruhy, které byly pověšeny na dlouhý provaz pro usušení. Bylo z toho trochu zápachu a měli jsme možnost pozorovat mnoho jedinců *Nicrophorus*, zoufale hledajících na zemi jeho zdroj. Oba máme v dobré paměti restauraci v Kathmandu (zapomněl jsem, kdo nám ji doporučil), která nabízela mnoho jídel, na která jsme byli zvyklí z domova a kde jsme každý po ukončení práce v horách snadno zdolali dvě velké porce pepper stejku, dvě velké porce jablečného koláče a mnoho piva v jednom zasedání. Naše

poslední společná expedice byla do národního parku Mt. Kinabalu, Sabah, Borneo, společně s Dr. D. Brightem, specialistou na kůrovce z Ottawy. Jedním z našich velikých zážitku bylo nalezeni dvou rostlin *Rafflesia* a jejich pozorovaní od samého počátku, kdy vypadaly jako dvě hnědavé hlávky zelí, do jejich plného vývinu s tělem přes 30 cm v průměru.

Tak tedy doufám, ze Tě těch pár vzpomínek potěšilo, já sám jsem měl zábavu dát je dohromady. V našem věku nyní můžeme jen opatrovati naše někdy bláznivá dobrodružství našeho mládí, zatímco opatrně chodíme, abychom si nezlomili naši kyčli nebo nějakou jinou důležitou kost anebo podrobili naše srdce přílišnému tlaku. Ve skutečnosti máme velké štěstí, že se můžeme těšit z dobrého života, našich rodin a našich přátel, na to nesmíme zapomenout.

Dost o tom všem, připojuji se k celé entomologické veřejnosti s přáním všeho nejlepšího ve všech stránkách Tvého života do příštího desetiletí a dále …

Upřímně
Aleš, 88 let

Aleš Smetana